

Després de la retirada

written by Víctor Puig | 31 de maig de 2020

Només fa dos anys que **Francesc-Marc Álvaro** recuperava *Els herois de la retirada*, el concepte amb què l'any 1989 l'assagista alemany **Hans Magnus Enzensberger** descrivia les personalitats del moment forçades a trencar amb l'esquema de l'heroi clàssic per assumir "l'operació més difícil de totes". Herois del desarmament, polítics de la renúncia. Álvaro volia donar cobertura mediàtica a la nova generació de polítics de partit que durant la primavera del 2018 feien les primeres passes clares de la reculada d'ERC i JxCat. Ensenyaven la traïció amb una aparença més digna si les comparem amb les actuals caricatures en què s'han convertit **Tardà** i **Rufián**; però posaven les bases. Ho feien supeditant la voluntat dels catalans a les resolucions d'un jutge instructor espanyol.

La figura de l'heroi de la retirada és la que, en la seva versió més trista, volen encarnar **Pascal** i **Campuzano**. No només pretenen amb total desvergonya fer passar covardia per coratge dissident en el seu regionalisme, sinó que amb la seva acordada sortida ajuden a blanquejar el PDeCat on militen gran part dels quadres intermedis de la Generalitat i els regidors de l'antiga Convergència, que sostenen les demacrades files dels Molt Honorables que col·laboren amb l'Estat. L'objectiu d'aquest espai polític no ha deixat de guanyar les eleccions buscant sempre l'empat com a quartada. La reculada més explícita dels seus socis els permetrà fer el discurs del "no som prous" i l'unilateralisme retòric que gastaran durant la campanya es difuminarà l'endemà, com ja fa unes quantes campanyes que passa.

Aprofitant el xoc postpandèmic i el reforçament moral que n'ha extret, la Xina vol acabar amb l'autonomia de Hong Kong. El seu reforçament militar a la Mar de la Xina Meridional i un intervencionisme americà més relegat ara als aspectes comercials i tecnològics els deixa via lliure política. Volen

tancar la carpeta assumint i dissimulant els costos econòmics en l'exccepcionalitat postcovid. No queda tan lluny de la "cogovernança" assumida per **Torra** que **Pedro Sánchez** pretén allargar i de les successives intervencions que han suposat també la fi de l'estructura autonòmica com a poder espanyol a Catalunya.

A menys que els catalans ens neguem a acceptar el paper de víctima que novament se'ns vol imposar, els pròxims anys veurem debilitades les nostres forces econòmiques, polítiques i lingüístiques; i així potser s'hauran autocomplert la profecia segons la qual la independència no era possible. Anem cap aquí a menys que revifi la revolta democràtica. Cal que les pors inoculades en operacions televisives no ens condueixin en silenci cap a l'escorxador. La substitució de les carcasses partidistes per unes primàries obertes, lleials al mandat democràtic del referèndum del 2017 poden evitar el pacte entre elits per tornar a tancar el sistema. No hi ha marge entre la resignació i la implicació: només hi ha la sortida de crear un quart espai que salvi les dècades de política moribunda que semblen condemnats a patir.